

Polévku, nebo grog?

Hned ve dveřích mě vítají kamarádi. Usedám a je mi příjemně: teplota sálajících kamen nádherně kontrastuje s řízem chladivého zlatavého moku. Krásu zimní přírody střídá příjemná atmosféra interiéru hospůdky. Mám dobrý pocit. Idylu jsem vyměnil za idylku.

Po chvíli, kdy máme za sebou obligátní informace typu co nového, proč jsem se tak dlouho neukázal, kdo převrátil traktor a podobně, kupodivu nenásleduje tradiční přátelská runda, nýbrž vybídnutí:

“Co děláš zejtra?” A aniž by kamarádi čekali na zodpovězení otázky, dodávají: *“Pojeď s námi na běžky!”*
“Na běžky?” ptám se pro jistotu, neboť hovor o této činnosti mě v tomto prostředí a v této společnosti opravdu překvapil.

“No jasně,” nadšeně přitakávají. *“V deset vyrážíme od benzínky, osm kiláčků to máme do Lhoty, tam dáme v hospodě polívku a jdeme zpátky. Fantastická procházka!”*

I když jsem trochu zmatený, neboť slova o procházce a ještě k tomu fantastické mně jinak zrovna nepřipomínají slovník mých hospodských přátel, nechávám se jejich svatým nadšením strhnout. Nakonec – proč ne! Představa, jak v dopoledních hodinách srkám ve vzdálené hospůdce horkou polévku, mně přijde dost romantická.

Nemohl jsem ani dospat, už hodinu před odchodem mažu běžky, aby stačily pěkně vymrznout. To se ostatně o chvíli později daří i mně, když ve svatém běžeckém nadšení čekám u benzínky už o čtvrt hodiny dříve, zatímco kamarádi přicházejí o stejnou dobu později.

“Kam vyrážíte, chlupci?” volá za námi obsluhující pracovnice místní čerpací stanice. Ochotně odpovídám: *“Do Lhoty na polívku a zpátky!”*

“Na polívku?!” Očividně nevěří svým uším, když po mém boku vidí Vaška, Pepíka a Jardu, vesměs špičkové štamgasty obou místních restauračních zařízení. Její věta mě měla varovat...

Venkovští hoši už mají v povaze, že si pořád musí něco dokazovat. Namísto klouzání po rovince zchvácení stoupáme na nejvyšší vrchol širošího okolí, abychom vzápětí s výrazem děsu v očích slavný kopec na jeho opačné straně krkolomně sjížděli.

Vašek, autor trati, na které se sám několikrát hrůzostrašně vyválel, usedá v cílové restauraci s pocitem národního hrdiny. Protože ostatní si nedovolují místní autoritě v hodnocení trasy odporovat, zůstávám jediným rebellem naší minivýpravy: *“Podívej, Vašku! Já si myslím, že kdyby si tě tu dneska nechali, tak klidně můžou přejmenovat lhotskou hospodu na restauraci ‘U vola’!”* Všichni nechtění účastníci horského přechodu – ač silně promrzlí – se smějí. Vašek také, snad jen trochu křečovitěji.

“Co si pánové dají?” zeptá se obsluhující číšník. Vašek opět rychle přebírá velení:

“Dejte nám čtyři grogy pro ty posery!” Nikdo neprotestuje, dokonce ani já ne. Bez jediného hlesnutí jednotně zrazujeme horkou polévkou obklopené játrové knedlíčky, jejichž vidina mě po celou dobu jízdy držela při životě.

“Hele, on se asi spletl,” všiml jsem si Vaškovy účtenky, na níž jsou čtyři grogy ohodnoceny částkou pouhých 60,- korun. Abych zjistil skutečnou cenu, mazácky rundu otáčím. I na mé účtence se objevuje stejná číslice!

“Cože, jenom šedesát?” křičí Jarda s Pepíkem, šťastni, jakoby objevili v šumavských kopcích další ložiska uranu. A celou situaci hodnotí jednoznačně: *“No... za ty peníze... nekup to!!!”*

S chytrostí příslušníku našeho národa vlastní po chvíli zjišťujeme, že když je grog za patnáct, musí být rum za pouhých dvanáct. Celé kolo objednávek se opakuje – tentokrát už bez vody: čtyři rupy za 48,- Kč. Nekup to!!!

V pozdních nočních hodinách nás vysvobozuje Vaškova manželka, která jako jediná nevěřila, že toho dne budeme na běžkách absolvovat i zpáteční cestu. Do staré škodovky se postupně těžce skládá 8 běžek, 8 holí a 4 bývalí lyžaři, daleko prkennější, než jejich elastické lyže.

Druhý den rozebíráme v domácí hospůdce včerejší situaci. Slovo má rozohněný Vašek: *“Kdyby ten blb neprodával grog za patnáct a rum za dvanáct – tak jsme si dali polívku a jeli zpátky. Ale takhle? Co nám zbejvalo?! Nemáme přece na vyhazování!!!”*

A tak vás prosím, majitelé hostinců, bufetů a motorestů stojících v cestě běžeckých tras – přitvrdte ceny! Nechovejte se tak bezohledně k našim plánovaným cestám, a nechte nás prosím v klidu sportovat!

nc